

[Mimi Jakobsen]

har hørt den sætning før – at man vil fjerne barrierer, for at kommunerne kan undgå at sætte udgifterne i vejret. Jeg vil gerne vide, hvad det er for barrierer, man vil fjerne; det interesserer os faktisk meget, og jeg synes ikke, vores nysgerrighed blev helt tilfredsstillet. Hvordan vil man i øvrigt opnå den sikkerhed, man taler om i redegørelsen, for, at kommunerne ikke sætter skattetrykket i vejret? Altså igen hvad angår det generelle: Enighed! Det konkrete: Tja, nu må vi se.

Et andet forbløffende konkret punkt i redegørelsen er spørgsmålet om de offentligt ansatte og antallet af dem. Jeg kan næsten ikke få mig til at sige den banalitet, at heller ikke CD ønsker, at antallet af offentligt ansatte skal eksplodere eller blot stige, men vi er yderst skeptiske over for to spørgsmål: for det første, hvordan man vil reducere de offentligt ansattes lønsom med 2 pct. i 1988. Det synes jeg bliver utrolig svært for regeringen.

Det andet – og det er måske endnu værre, for det går vel sådan, at det, man ikke når i 1988, skal overflyttes til 1989 – er, at statsministeren allerede nu – og det skal han bestemt ikke have utak for – har nævnt nogle områder, hvor også han finder at der vil være behov for stigning i antallet af offentligt ansatte. Statsministeren nævnte forleden aften politiet. Han ved godt, at han dér har hele CD bag sig – det siger måske ikke så meget, men vi er dog stadig væk 9 mandater. Statsministeren nævnte sygeplejerskerne. Det lyder meget rimeligt. Jeg tror også, statsministeren lod sig bevæge til at tale om antallet af hjemmehjælperne. Det er noget, CD i hvert fald lægger megen vægt på, for ellers kan man stort set skyde en hvid pind efter ældrepolitikken. Naturligvis ville det også forekomme noget ulogisk – uanset om man mener, det er en kommunal opgave at afskaffe ventelisterne til daginstitutionerne, eller ej – ligefrem at nedskære antallet af pædagoger. Jeg tror ikke, man undgår en vis stigning på det område heller.

Det interessante er imidlertid, at hvis man først skal tage stigningerne og dernæst det antal, der skal skæres ned med, så bliver det et helt andet antal, der skal begrænses med på det eneste område, som indtil nu har været nævnt, nemlig folkeskolen. Jeg ved ikke, og jeg har ikke fået slået det efter, om der er 55.000–60.000 folkeskolelærere, men det er nok ikke helt galt. Jeg kan kun sige, at det må blive nogle ordentli-

ge omgange, der skal gå den naturlige gang, når det skal ske. (*Munterhed*).

Jeg tror, mange vil forstå, hvorfor jeg har valgt den lidt humoristiske form i min indledning. Det er der mange gode grunde til. Men det er klart, at der må skiftes tonefald, når vi kommer til forsvaret, for det var sådan set det, valget drejede sig om. Det var nok en dagsorden, men det var sandelig også spørgsmålet om vores vilje til at leve op til forpligtelserne i NATO i øvrigt. Og det er på det område, der for Centrum-Demokraterne at se er sket den største politiske udflagning i forbindelse med regeringsdannelsen.

Hvordan skal forsvaret administreres i de kommende 1½ år, uden at man har nogen sigtepunkter om, hvad der sker senere? Hvordan skal man administrere en nulløsning og leve op til den på en nogenlunde rimelig måde? Det må vi drøfte videre under det bebudede socialdemokratiske beslutningsforslag, men jeg behøver vel ikke at sige, at Centrum-Demokraterne vil samarbejde med hvem som helst når som helst, hvis det drejer sig om øgede bevillinger til forsvaret – og vi vil presse på.

Centrum-Demokraterne vil i den kommende tid i Folketinget arbejde efter tre hovedretningslinjer, som selvfølgelig bærer præg af, at vi ikke udgør regeringens parlamentariske grundlag. For det første vil vi naturligvis fremsætte i stribevis af vore egne forslag – det skal blive ganske befriende. Nogle vil være mærkesager, som Centrum-Demokraterne har stået for siden 1973. Det gælder lejeværdi, ejendomsskatter og bilafgifter, som har fået ny aktualitet i forbindelse med EF; det gælder det sociale område, det gælder det retspolitiske område, det kan gælde kultur- og undervisningsområdet – altså en lang række områder.

Dernæst vil vi naturligvis ikke mindst hvad angår forsvars-, sikkerheds- og udenrigspolitikken prøve at holde regeringen fast på den holdning, der må være borgerlig politik. Ét er, at man har klaret den sikkerhedspolitiske dagsorden – det var vel i og for sig heller ikke svært, når man så, hvilke meldinger der forelå allerede inden valget; så det skulle der vist ikke stor fantasi til, men vi anerkender naturligvis, at det er gjort, og ser det som en god ting – men hvad bliver det næste problem i relation til NATO eller til vores troværdighed i øvrigt? Her vil vi fastholde det, der burde være regeringens holdning.